

תמי, המאהבת בגבר דמיוני, שוכבת על הכסא, נועצת עיניה בתמונת הגבר הנכסף, שקועה במחשבות עמוקות כיצד להפילו ברשתה.

שלב אי

תמי מנסה לעורר את ה'גבר הדמיוני בעזרת ריקוד חושני ומגרה. אך אין הדבר מועיל.

היא מחליטה לגרות אותו ולמשכו אליה, מסירה את הבגד העליון, נשארת בביקיני צר.

לזה התקדמות? בושה וחרפה!
★ ★ ★

גברים מזומנים

התקדמות או בושה וחרפה? הרוב הי גדול של הקהל מחא כף בהתלהבות. קרא לתמי לחזור ולהופיע. אף אחד לא קם ללכת באופן הפגנתי. איש מהנוכחים לא מחא בקול רם נגד העירום שהוצג בפני הקהל. הסטריפטיזו הפך לחלק בלתי נפרד מתכניות הבידור הקלות של הקאברטים בישראל. טוב, או לא טוב. זאת עובדה שאי אפשר להתעלם ממנה.

„אומרים: אם יש לרקדנית גוף יפה מדוע שלא תפשט לראותה? תארו לכם לו היה כל גבר בעל גוף מתפשט, טען אחד משוללי הסטריפטיזו. אולם הצעות להנהיג סטריפטיזו, כמו זה הנהוג במדינות רבות אחרות, עלו לא פעם. לפעמים בחדרי-חדרים ולפעמים בגלוי.

ישה ליון, בעליו של חינגא בר, היה הראשון שהציע להגשים אותן. אולם הוא לא היה הראשון שהציע. התואר „הוגה רעיון הסטריפטיזו בישראל“, מגיע ללא ספק לבדרן הותיק, שחקן, זמר, חזן יוסף גולנד. הוא הציע בזמנו לפתוח מועדון סטריפטיזו בישראל.

גולנד עצמו חי הרבה שנים בדעה כי הסטריפטיזו הוא רק צעד אחרון לפני שיערי הפריצות והטומאה. הוא סייר באי רופה ובאמריקה וראה את הטומאה במו עיניו. גולנד נוכח כי לפחות הצרפתים הצליחו להעלות סוג זה של בידור כמעט עד לדרגת אמנות. הם הגישו הצגות שהיה בהן מקסימום של עירום אולם נהרו בדרך כלל מלהיגרר אל החלגרות.

אף על פי שגולנד זכה לעידוד מצד חוגים שונים כשהעלה את הצעתו, לא יצאה תכניתו אל הפועל. כי בעוד שאיש כגורני (המשך בעמוד 12)

האם זה דרוש?

האולם הקטן והאינטימי של חינגא בר היה מלא עשן סיגריות. אל המיקרו־פון ניגש כרוז, הכריז בקול חגיגי: „ועכשיו, רבותי, ועכשיו, בפעם הראשונה בישראל: מלכת הסטריפטיזו... תמי!“ מחיאות הי כפיים נדמו כאילו במטה קסם. האנשים נעצו את מבטיהם בפתח של חדרי ההלבשה. הם כבר ראו סטריפטיזו. אבל אחת בשם תמי? זה היה חדש בשבילם.

אל המשטח הקטן שלפני התזמורת מור ציאים כסא. האורות מכונים אליו. הסקרנות הולכת וגוברת. מישהו שואל את המלצר „תמי? אתה בטוח? לא קראו לה קודם לזה, או לואיזה, או ננה?“ המלצר מחייך. „תמי! כמו שאתה שומע. ישראלית.“

תמי מופיעה בצעדי ריקוד. בידה היא מחזיקה שבועון קולנוע. על השער: רוק הדסון. היא מתכוונת בערגה בתמונתו של הגבר יפה התואר. עיניה מחפשות אותו בסביבה. הוא איננו. תמי מחליטה להשיג אותו, לגרות אותו. היא פותחת את רוכסן החצאית. רשרוש הבגד המוזהב הוא הרעש היחידי הנשמע במקום. כולם מתוחים. ה'אורות, מלבד זה המכוון אל הרקדנית, עמור מים.

תמי לבושה עכשיו בתחתונת לבנה ש' מתחתיה נראה בגד בצבע זהב. מכנסיים וחולצה. תמי רוקדת קצת וקופצת מתוך התחתונת. היא משתרעת לכל אורכה על הכסא ומתכוונת בצילום על שער העתון, המוטל על הרצפה. היא קמה בהילוך מגרה, ובתנועה איטית מתקלפת מהבגד. מפיות אחרים נפלטת קריאת התפעלות. היא נש' ארת בביקיני קטנטן.

היא בוחנת בפעם האחרונה את הצילום, מחפשת ומחפשת ופתאום עולה על הכסא, ובתנועה החלטית פותחת את החזיה הצרה. מניפה את ידיה כלפי מעלה. דממה מוחלטת. תמי יורדת מעל הכסא ובתנועת התמסרות נשכבת לאורכו. היא שוהה כך כמה שניות עד שהיא קמה, ובורחת אל מאחורי הוילון.

השקט נמשך זמן־מה. לפתע מתעורר מי שהו ומוחא כף בהתלהבות. אחריו כולם. תמי מופיעה שוב, כשהיא מכסה את חזה

כשתמי מגיעה למצב שהיא כמעט ערומה לגמרי, היא משתרעת בתנועת התמסרות ו'אוש על הכסא. כשעיניה שלוחות אל הגבר הדמיוני, שהוא אוהבה. תמי מתרכזת בריקודה כדי לשכוח את קהל הגברים המסתכל בה.

שלב די

